

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA HYDE PARK ȘI ALȚII (nr. 4) c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 18491/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

7 aprilie 2009

DEFINITIVĂ

07/07/2009

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Hyde Park și Alții (nr. 4) c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 17 martie 2009 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 18491/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către Hyde Park și opt cetățeni ai Republicii Moldova, dl Oleg Brega, dl Anatolie Juraveli, dl Roman Cotelea, dna Mariana Galescu, dl Radu Vasilascu, dl Vitalie Dragan, dna Angela Lungu și dl Anatol Hristea-Stan („reclamanții”), la 21 februarie 2007. La 2 iunie 2008, organizația non-guvernamentală Hyde Park a încetat să existe. Succesorul său, Hyde Park, o asociație obștească neînregistrată, și-a exprimat intenția de a menține cererea depusă la Curte.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl A. Postică și dl P. Postică, avocați din Chișinău și membri ai organizației non-guvernamentale Promo-Lex. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamanții s-au plâns de mai multe pretinse încălcări ale drepturilor lor garantate de articolele 3, 5, 6, 8, 11 și 13 ale Convenției.

4. La 8 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. În timpul evenimentelor care au determinat această cerere, Hyde Park (primul reclamant) era înregistrat la Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca o organizație non-guvernamentală care pleda, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. În anul 2007, membrii săi au decis să sisteze înregistrarea organizației din cauza pretinselor presiuni și intimidări din partea statului. În special, ei s-au plâns, printre altele, de refuzul Ministerului Justiției de a înregistra modificările la statutul organizației, de aplicarea repetată a sechestrului pe contul său bancar, de arestarea arbitrară a membrilor săi și de tentative de a sista activitatea ziarului său. Câțiva din liderii organizației au solicitat azil politic în țările occidentale. S-a decis ca organizația să-și continue activitatea sub aceeași denumire, însă fără a se înregistra la autoritățile de stat. S-a mai decis ca noua asociație neînregistrată să devină succesoarea fostei organizații. După excluderea organizației din Registrul de stat al asociațiilor obștești la 2 iunie 2008, activitățile Hyde Park au continuat ca și mai înainte, în baza noului statut al acesteia. Asociația a continuat să-și editeze ziarul, să mențină pagina sa în internet și să organizeze proteste și demonstrații.

6. Ceilalți reclamanți sunt membri și adepți ai Hyde Park-ului: Oleg Brega, Anatolie Juraveli, Roman Cotelea, Mariana Galescu, Radu Vasilascu, Vitalie Dragan, Angela Lungu și Anatol Hristea-Stan. Ei s-au născut în 1973, 1988, 1987, 1982, 1983, 1967, 1988 și, respectiv, 1953 și locuiesc în Pepeni, Durlăști și Chișinău.

7. La 30 iunie 2006, primul reclamant a depus la Consiliul municipal Chișinău o cerere pentru autorizarea desfășurării unei întruniri pașnice la intersecția străzilor Bănulescu-Bodoni și Ștefan cel Mare, în apropierea clădirii Guvernului, în perioada 1-31 august 2006, pentru a protesta împotriva refuzului Ministerului Culturii de a instala bustul poetului Liviu Rebreanu, donat de către Guvernul României.

8. La 18 iulie 2006, Consiliul municipal Chișinău a autorizat în scris desfășurarea întrunirii, însă doar pentru 1 august 2006. Consiliul a menționat că el consideră că o zi de protest este suficientă pentru a aduce îngrijorările Hyde Park-ului în atenția Guvernului.

9. La 25 iulie 2006, Hyde Park a contestat decizia Consiliului municipal în instanța de judecată.

10. La 29 august 2006, Curtea de Apel Chișinău a constatat că refuzul Consiliului municipal era ilegal, a anulat decizia acestuia din 18 iulie 2006 și a obligat Consiliul municipal să autorizeze desfășurarea întrunirii de către primul reclamant în fața clădirii Guvernului în perioada 29-31 august 2006. Instanța a dispus ca hotărârea sa să fie executată imediat.

11. La 30 august 2006, reclamanții au solicitat de la Consiliul municipal eliberarea autorizației în temeiul hotărârii judecătorești din 29 august 2006. Totuși, Consiliul municipal a refuzat să se conformeze hotărârii pe motiv că aceasta nu era definitivă.

12. În aceeași zi, la ora 17.00, reclamanții au început desfășurarea întrunirii în locul indicat în hotărârea Curții de Apel. La ora 17.15, un grup de colaboratori de poliție s-a apropiat de reclamanți și a întrebat dacă ei aveau autorizație. Reclamanții le-au arătat hotărârea Curții de Apel. Dintr-o înregistrare video făcută de poliție și care face parte din dosarul național, se vede cum un colaborator de poliție încearcă să-l convingă pe dl Brega să oprească întrunirea. Cel din urmă refuză și susține că Hyde Park are o hotărâre judecătorească prin care întrunirea respectivă era autorizată. În același timp, dl Brega vorbea printr-un megafon și declara că Republica Moldova este un stat totalitar unde nu există libertatea de exprimare și că aceasta va trebui să răspundă pentru comportamentul său ilegal în fața Curții de la Strasbourg. El a acuzat poliția și autoritățile de stat de comportament ilegal. Deodată, o persoană în uniforma forțelor speciale l-a atacat din spate pe unul din membrii Hyde Park și l-a trântit violent la pământ. Ceilalți participanți au observat atacul și au fost imediat înconjurați de un grup de colaboratori de poliție și urcați într-o mașină a poliției. Nimeni nu părea să opună rezistență, iar o voce de femeie, probabil a uneia din participanți, strigă cuiva să nu opună rezistență. Potrivit reclamanților, doi dintre participanți (dl Juraveli și dl D.) au fost trântiți la pământ de către angajații forțelor speciale.

13. La comisariatul de poliție, colaboratorii de poliție au ridicat lucrurile reclamanților, inclusiv telefoanele lor mobile. Procesele-verbale de reținere indică, *inter alia*, că lucrurile reclamanților au fost predate la păstrare. Reclamanții au fost închiși în diferite celule în grupe a câte trei sau patru persoane. Cele două femei reclamante au fost închise în celule separate. Potrivit reclamanților, lor nu li s-a permis să sune sau să se consulte cu un avocat. Celulele erau mici, umede și murdare. În ele era miros de urină și fecale. Celulele nu aveau geamuri, lumina electrică era aprinsă tot timpul și înăuntru erau doar două lavițe din lemn. Reclamanții au fost ținuți în detenție aproximativ patruzeci de ore, timp în care nu li s-a dat mâncare. Li s-a dat doar apă și, ocazional, ei erau duși la toaletă. Doar după intervenția a câtorva organizații non-guvernamentale active în domeniul drepturilor omului și doar după șaisprezece ore de detenție, rudelor li s-a permis să le aducă mâncare. Guvernul a contestat descrierea condițiilor de detenție făcută de reclamanți.

14. La 1 septembrie 2006, aproximativ la ora 10.00, reclamanții au fost aduși în fața instanței de judecată, unde li s-au întors telefoanele mobile și camerele, și unde ei au aflat pentru prima dată despre învinuirile aduse lor, și anume organizarea unei întruniri neautorizate (articolul 174/1 al Codului cu privire la Contravențiile Administrative („CCA")), opunerea de

rezistență în timpul reținerii (articolul 174/5 CCA) și ultragiarea colaboratorilor de poliție (articolul 174/6 CCA). După ce le-au fost întoarse lucrurile, reclamantii au declarat că toate înregistrările video și audio privind întrunirea au fost șterse din telefoanele lor de către poliție.

15. În timpul procesului, dl Brega și dna Galescu au solicitat instanței să dispună efectuarea unei expertize a înregistrărilor făcute cu telefoanele lor mobile pentru a stabili dacă poliția a șters înregistrări de pe acestea; cererea lor, însă, a fost respinsă și procesul a fost amânat. Reclamantii au fost eliberați la amiază.

16. La 3 octombrie 2006, Judecătoria Buiucani a continuat procesul administrativ împotriva reclamantilor și a constatat vinovăția lor (cu excepția primului reclamant) în organizarea și participarea la o întrunire neautorizată, contrar articolului 174/1 al CCA. Instanța de judecată a constatat că, după obținerea unei hotărâri favorabile a Curții de Apel, ei trebuia să solicite eliberarea autorizației de la Consiliul municipal. Instanța de judecată a amendat pe fiecare reclamant, cu excepția dlui O. Brega (președintele Hyde Park la acea dată) cu 200 lei moldovenești (MDL). Dl O. Brega a fost amendat cu MDL 500. După ce instanța de judecată a vizionat înregistrarea video a reținerii efectuată de către poliție, toți reclamantii au fost achitați de învinuirile privind ultragiarea colaboratorilor de poliție și opunerea de rezistență la reținere, constatând că nu exista vreo justificare pentru formularea unor asemenea învinuiri.

17. Toți reclamantii au contestat această hotărâre în ceea ce privește participarea lor la o întrunire ilegală și au susținut, *inter alia*, că Hyde Park a solicitat Consiliului municipal la 30 august 2006 eliberarea unei autorizații; cererea lor, însă, a fost respinsă pe motiv că hotărârea Curții de Apel din 29 august 2006 încă nu intrase în vigoare. De asemenea, ei au înaintat în mod repetat cererea lor privind efectuarea unei expertize a înregistrărilor făcute cu telefonul lor mobil.

18. La 26 octombrie 2006, Curtea de Apel Chișinău a admis plângerea reclamantilor, constatând că întrunirea reclamantilor era legală în temeiul hotărârii Curții de Apel din 29 august 2006 (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus). Reclamantii au fost achitați de învinuirile privind participarea lor la o întrunire ilegală.

19. Între timp, la 18 septembrie 2006, reclamantii au depus o plângere penală împotriva colaboratorilor de poliție care i-au arestat. Suplimentar la refuzul de a executa hotărârile judecătorești, ei s-au plâns de faptul că au fost abuzați, deținuți în mod ilegal, că dreptul lor la confidențialitatea corespondenței a fost încălcat, că dreptul lor la libertatea întrunirii a fost încălcat și că ei au fost supuși unui tratament inuman și degradant.

20. În perioada septembrie 2006 - septembrie 2007, procesul penal pornit la cererea reclamantilor a fost încetat și redeschis de patru ori. De fiecare dată, procuratura respingea plângerea, iar, ulterior, instanțele judecătorești sau procurorul ierarhic superior anulau decizia procurorului și

dispuneau o nouă reexaminare. Motivele refuzului reprezentau declarațiile colaboratorilor de poliție și martorii lor, care confirmau faptul că reclamantii au insultat poliția și au opus rezistență la reținere. În ceea ce privește pretenția privind ridicarea telefoanelor mobile ale reclamantilor și ștergerea înregistrărilor de pe acestea, procuratura a acceptat mărturia unui colaborator de poliție care a confirmat că cele două telefoane mobile au fost ridicate în timpul detenției reclamantilor, însă a negat declarațiile cu privire la ștergerea informației. În ceea ce privește înregistrarea video a evenimentului efectuată de către poliție (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus), procuratura a susținut că aceasta a fost pierdută și că, prin urmare, nu putea fi examinată. La 27 septembrie 2007, Judecătoria Rîșcani a casat ultima încheiere prin care pretențiile reclamantilor au fost respinse și a dispus o reexaminare. După acea dată, reclamantii nu au mai fost informați de către procuratură despre faza la care se află examinarea plângerii lor. La 10 ianuarie 2008, reclamantii au solicitat în scris Procuraturii Generale să-i informeze la ce etapă se află procedura pornită pe marginea plângerii lor, însă nu au primit vreun răspuns. O copie a acestei scrisori cu ștampila Procuraturii Generale a fost anexată la observațiile reclamantilor. Potrivit lor, abia din observațiile Guvernului ei au aflat despre respingerea repetată a plângerii lor la 12 noiembrie 2007. Guvernul a contestat declarațiile reclamantilor privind scrisoarea din 10 ianuarie 2008, care a fost expediată, potrivit reclamantilor, Procuraturii Generale. Ei nu au pus însă la îndoială autenticitatea ștampilei Procuraturii Generale de pe copia acestei scrisori.

21. La 1 noiembrie 2006, Curtea Supremă de Justiție a examinat recursul înaintat de Consiliul municipal împotriva hotărârii Curții de Apel din 29 august 2006. Ea a casat această hotărâre și a respins cererea reclamantilor, constatând că decizia Consiliului municipal din 18 iulie 2006 a fost legală. Curtea Supremă de Justiție a mai constatat că hotărârea Curții de Apel cu privire la executarea imediată a hotărârii sale a fost ilegală.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

22. Prevederile relevante ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 1995 sunt următoarele:

Articolul 6

„(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.”

Articolul 7

„Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- (a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- (b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- (c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;
- (d) atentare la regimul constituțional.”

Articolul 8

„(1) Întrunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întrunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sunt interzise întrunirile:

a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;

b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini având un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin.(3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întrunirilor, pot stabili pentru întruniri în locuri sau localuri permanente, după caz.”

Articolul 11

„(1) Organizatorul întrunirii va depune la primărie, cel mai târziu cu 15 zile înainte de data întrunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

- a) denumirea organizatorului întrunirii, scopul întrunirii;
- b) data, ora la care începe întrunirea și ora la care se încheie;

- c) locul întrunirii, traseele spre el și de la el;
 - d) forma desfășurării întrunirii;
 - e) numărul aproximativ de participanți;
 - f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întrunirii și să răspundă de ea;
 - g) serviciile pe care organizatorul întrunirii le solicită primăriei.
- (3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întrunirii, unele elemente din declarația prealabilă.”

Articolul 12

„(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului (municipiului), satului (comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prealabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă. ...

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate.”

Articolul 14

„(1) Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației: ...”

Articolul 15

„(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competență refuzul eliberării autorizației.”

23. Prevederile relevante ale Codului Penal sunt următoarele:

Articolul 166. Privațiunea ilegală de libertate

„(1) Privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia, se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 130 ore sau închisoare de până la 2 ani.

(2) Aceeași acțiune săvârșită:

b) asupra a două sau mai multor persoane;

d) de două sau mai multe persoane;

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 8 ani.”

Articolul 184. Violarea dreptului la libertatea întrunirilor

„(1) Violarea dreptului la libertatea întrunirilor prin împiedicarea ilegală a desfășurării mitingului, demonstrației, manifestației, procesiunii sau oricărei alte întruniri ori a participării cetățenilor la acestea:

- a) săvârșită de o persoană cu funcție de răspundere;
- b) săvârșită de două sau mai multe persoane;
- c) însoțită de violență nepericuloasă pentru viață sau sănătate,

se pedepsește cu amendă în mărime de la 200 la 400 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.”

24. Prevederile relevante ale Codului cu privire la contravențiile administrative, în vigoare în perioada relevantă, sunt următoarele:

Articolul 174/1

„2. Organizarea și desfășurarea întrunirii fără avizarea primăriei sau fără autorizația ei, precum și încălcarea condițiilor (forma, locul, timpul) desfășurării întrunirii, indicate în autorizație - atrage după sine aplicarea unei amenzi organizatorilor (conducătorilor) întrunirii în mărime de la douăzeci și cinci la cincizeci unități convenționale. ...

4. Participarea activă la întrunirea desfășurată în condițiile alineatului doi din prezentul articol - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de la zece la cincisprezece unități convenționale.”

Articolul 174/ 5

„Opunerea de rezistență unui colaborator al poliției [...] aflate în exercițiul datoriei de serviciu sau obștești de menținere a ordinii publice și de combaterii a criminalității - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de până la cincisprezece unități convenționale, sau arest administrativ pe un termen de până la treizeci de zile.”

Articolul 174/ 6

„Ultragierea colaboratorului poliției ... aflat în exercițiul datoriei de serviciu ... - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de până la zece unități contravenționale, sau arest administrativ pe un termen de până la cincisprezece zile.”

Articolul 249

„Persoanele ... care au încălcat modul de organizare și de desfășurare a adunărilor, mitingurilor, procesiunilor și demonstrațiilor de stradă ... care au opus rezistență colaboratorului poliției sau au ultragiat un colaborator al poliției ... pot fi reținute până la examinarea cazului de către instanța judecătorească respectivă. ...”

25. Prevederile relevante ale Legii nr. 1226 cu privire la arestarea preventivă sunt următoarele:

Articolul 12. Cerințele principale ale regimului din locurile de arest preventiv

„(3) Preveniții sunt supuși percheziției corporale. ... Nu li se permite să aibă asupra lor bani, lucruri de preț și obiecte a căror păstrare și utilizare în locurile de arest preventiv este interzisă. Bani care le-au fost confiscați la intrarea în locurile de arest preventiv se transferă la conturile lor personale, iar lucrurile de preț și obiectele se predau la păstrare.”

26. Reguli mai detaliate cu privire la lucrurile persoanelor aflate în detenție și păstrarea lor de către autoritățile responsabile de locul privării de libertate se conțin în Hotărârea Guvernului nr. 583, din 26 mai 2006:

Secțiunea a 29-a. Modul de ridicare de la deținuți a obiectelor și substanțelor a căror utilizare este interzisă în instituție și a celor procurate pe cale nelegitimă

„373. Sunt supuse ridicării și confiscării banii, obiectele de valoare și bunurile interzise aflate în posesia deținutului. ...

375. Pe parcursul aflării în penitenciar, bunurile și valorile enumerate în pct. 373 al prezentului Statut, care aparțin deținuților, urmează a fi predate în contabilitatea penitenciarului ... pentru păstrare

376. Obiectele, articolele și substanțele, utilizarea cărora este interzisă în penitenciar, se ridică în momentul depistării lor la deținuți.

377. Dreptul de a ridica obiectele interzise se acordă reprezentanților administrației, reprezentanților subdiviziunilor de pază ... și altor colaboratori ai sistemului penitenciar.

378. Ridicarea bunurilor se realizează de către cel puțin doi reprezentanți ai administrației, în prezența deținutului de la care se ridică bunul.

379. Ridicarea bunurilor este consemnată în procesul-verbal de ridicare a bunurilor, care este întocmit în trei exemplare de către persoanele care au participat la ridicare. Primul exemplar i se oferă persoanei de la care s-au ridicat bunurile, al doilea se transmite în contabilitate și al treilea se păstrează în dosarul personal.

380. Procesul-verbal de ridicare va conține date referitoare la:

denumirea instituției;

data, ora și locul de ridicare a bunurilor;

temeiul ridicării bunurilor;

numele, prenumele, funcția și gradul persoanelor care au participat la ridicarea bunurilor;

numele, prenumele deținutului de la care s-a efectuat ridicarea;

lista exhaustivă a bunurilor sau valorilor ridicate, cu indicarea denumirii, cantității (volumului), asortimentului, mărcii, valutei, seriei și numărului, numărul de înregistrare ...;

semnăturile tuturor participanților, inclusiv a deținutului. ...

381. În procesul-verbal ... se mai indică: costul, marca, numărul, materialul din care este fabricat obiectul și alte semne distinctive.

382. În cazul în care deținutul nu este de acord cu conținutul procesului-verbal, el este în drept să facă obiecții scrise nemijlocit în procesul-verbal respectiv.

383. Mijloacele bănești și bunurile de valoare ridicate conform procesului-verbal sunt predate urgent (nu mai târziu de o zi) de către ofițerul de serviciu în contabilitate (unitatea financiară). Bunurile ridicate sunt înregistrate în registrul evidenței obiectelor și lucrurilor de valoare.

384. Banii ridicați de la deținuți vor fi depuși pe contul de peculiu al deținutului. ...”

Potrivit Anexei nr. 7 la această Hotărâre de Guvern, deținuților le este interzisă deținerea telefoanelor mobile.

ÎN DREPT

27. Reclamantii (cu excepția primului reclamant) s-au plâns, în temeiul articolului 3 al Convenției, că condițiile de detenție la Comisariatul de Poliție al sectorului Buiucani erau inumane și degradante. Articolul 3 prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

28. Reclamantii (cu excepția primului reclamant) s-au plâns de încălcarea dreptului lor la libertate garantat de articolul 5 § 1 al Convenției, ca urmare a reținerii lor fără vreun temei legal timp de aproximativ patruzeci de ore. Reclamantii s-au mai plâns, în temeiul articolului 5 §§ 2 și 3, de faptul că ei nu au fost informați în termenul cel mai scurt despre motivele arestării lor și despre acuzațiile aduse lor și că ei nu au fost aduși de îndată înaintea unui judecător. Prevederile relevante ale articolului 5 al Convenției sunt următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune

sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;

2. Orice persoană arestată trebuie să fie informată, în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.

3. Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

29. În continuare, reclamanții au susținut că procedurile care au culminat cu decizia Curții Supreme de Justiție din 1 noiembrie 2006 nu au fost echitabile, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu și-a motivat decizia. Partea relevantă a articolului 6 § 1 al Convenției este următoarea:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. ...”

30. Reclamanții (cu excepția primului reclamant) s-au plâns, în temeiul articolului 8 al Convenției, de faptul că poliția a șters înregistrările audio și video din telefoanele lor mobile și camerele lor. Articolul 8 al Convenției prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

31. Reclamanții au mai pretins că refuzul de a autoriza întrunirea lor a constituit o încălcare a dreptului lor la libertatea de întrunire pașnică garantat de articolul 11 al Convenției, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

32. Reclamanții (cu excepția primului reclamant) s-au plâns, în temeiul articolului 13 al Convenției, că nu au avut parte de un recurs efectiv în privința pretinsei violări a articolului 8 al Convenției. Articolul 13 al Convenției prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale”

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

A. Notă preliminară

33. Curtea notează că, după depunerea acestei cereri, asociația Hyde Park a fost transformată, încetând să existe ca o organizație non-guvernamentală înregistrată și reapărând ca o asociație neînregistrată (a se vedea paragraful 1 de mai sus). Nu este contestat faptul dacă noul Hyde Park era în drept să mențină cererea iar Curtea nu găsește vreun motiv pentru a decide altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, *David v. Moldova*, nr. 41578/05, § 28, 27 noiembrie 2007). Mai mult, Curtea consideră că dreptul Hyde Park de a menține cererea nu este afectat de faptul că aceasta nu este înregistrată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Christians against Racism and Fascism v. the United Kingdom*, nr. 8440/78, Decizia Comisiei din 16 iulie 1980, Decisions and Reports 21, p. 138).

B. Statutul de victimă

34. Guvernul a susținut că, deoarece doar Hyde Park a depus cererea la Consiliul municipal pentru autorizarea întrunirii, ceilalți reclamanți nu pot pretinde că sunt victime, în sensul articolului 34 al Convenției, și că, prin urmare, cererea lor era abuzivă.

35. Reclamanții au susținut că, potrivit articolului 11 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, doar organizatorul întrunirii este în drept să solicite autorizarea acesteia, nu și participanții. Mai mult, toți reclamanții (persoane fizice) au participat la întrunire și au fost reținuți de către poliție.

36. Curtea notează că toți reclamanții au participat la întrunire și au fost reținuți și deținuți de către poliție. Prin urmare, statutul lor de victimă, în sensul articolului 34 al Convenției, nu poate fi pus la îndoială. Obiecția Guvernului este respinsă.

C. Pretenția formulată în temeiul articolului 3 al Convenției

37. Guvernul a contestat pretențiile cu privire la condițiile de detenție și a susținut că, în orice caz, durata detenției a fost mult prea scurtă pentru a atinge nivelul minim de severitate cerut de articolul 3 al Convenției. Mai mult, reclamantii nu au epuizat căile de recurs interne.

38. Reclamantii au susținut că ei au fost deținuți la Comisariatul de Poliție al sectorului Buiucani în condiții inumane și degradante timp de aproximativ patruzeci de ore (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus).

39. Curtea a avut deja ocazia să ia notă de constatările Comitetului European pentru prevenirea torturii și tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante („CPT”) cu privire la condițiile de detenție în comisariatele de poliție din Chișinău (a se vedea, spre exemplu, *Malai v. Moldova*, nr. 7101/06, § 15, 13 noiembrie 2008) și a constatat de mai multe ori violări ale articolului 3 al Convenției în privința condițiilor de detenție în Moldova. În această cauză, însă, luând în considerație perioada scurtă de timp în care reclamantii au stat în detenție, precum și jurisprudența Curții cu privire la acest subiect, Curtea nu poate să constate că suferința cauzată reclamantilor a atins nivelul de severitate cerut de articolul 3. Spre deosebire de cauza *Fedotov v. Russia* (nr. 5140/02, 25 octombrie 2005), reclamantii au avut acces la veceu și apă și, după o anumită perioadă de timp, au avut dreptul să primească mâncare de la rudele lor. Din aceste motive, Curtea conchide că pretenția reclamantilor formulată în temeiul articolului 3 al Convenției este vădit nefondată și, prin urmare, inadmisibilă, în sensul articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

D. Pretențiile formulate în temeiul articolelor 8 și 13 ale Convenției

40. Reclamantii s-au plâns că, în timpul detenției lor la Comisariatul de Poliție al sectorului Buiucani, telefoanele lor mobile au fost ridicate, iar colaboratorii de poliție au căutat prin memoria telefoanelor lor și au șters înregistrările audio și video ale sunetului și imaginilor de la demonstrație. Potrivit lor, poliția a șters materialele care nu corespundeau versiunii lor a evenimentelor. Acest fapt a constituit o ingerință în dreptul lor la viața privată și corespondență, care nu era prevăzută de lege și nu era necesară într-o societate democratică.

41. Guvernul a susținut că reclamantii nu au epuizat toate căile de recurs interne în privința acestei pretenții. Alternativ, el nu a contestat faptul că telefoanele lor mobile au fost ridicate pe durata detenției lor. Totuși, Guvernul a contestat acuzațiile privitor la verificarea memoriei telefoanelor reclamantilor și ștergerea informațiilor de pe acestea. Potrivit Guvernului, nu a avut loc vreo ingerință în dreptul reclamantilor garantat de articolul 8 al Convenției și, prin urmare, pretenția era vădit nefondată.

42. Deoarece această pretenție este, în orice caz, inadmisibilă, ca fiind vădit nefondată, Curtea nu consideră necesar de a ajunge la o concluzie asupra chestiunii dacă reclamanții au epuizat căile de recurs interne. Curtea notează că reclamanții nu au prezentat vreo probă în susținerea acuzației lor potrivit căreia poliția a căutat prin telefoanele lor mobile și a șters informații de pe acestea, fapte care țin de chestiuni ce cad sub incidența articolului 8 al Convenției. În această privință, Curtea notează că, potrivit reclamanților, informațiile care au fost șterse erau materiale audio și video privind întrunirea în cauză. Nu a fost sugerat faptul că mesajele private sau alt gen de informații cu caracter personal au fost citite și/sau șterse. Din aceste motive, această pretenție este nesusținută și urmează a fi respinsă ca fiind vădit nefondată și, prin urmare, inadmisibilă, în sensul articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

43. În lumina constatărilor de mai sus, Curtea consideră că reclamanții nu au formulat o pretenție serioasă și legitimă în temeiul articolului 13 al Convenției combinat cu articolul 8 al Convenției. Prin urmare, această pretenție este, de asemenea, vădit nefondată și urmează a fi respinsă în temeiul articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

E. Celelalte pretenții

44. Curtea consideră că celelalte pretenții ale reclamanților formulate în temeiul articolelor 5, 6 și 11 ale Convenției ridică chestiuni de fapt și de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și că niciun alt temei pentru declararea acestora inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestora.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 11 AL CONVENȚIEI

45. Reclamanții au susținut că ingerința în dreptul lor la libertatea de întrunire nu a fost prevăzută de lege, deoarece motivul invocat de Consiliul municipal nu era compatibil cu articolul 12 alin. 6 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor. Mai mult, ingerința nu a urmărit un scop legitim și nu a fost necesară într-o societate democratică.

46. Guvernul a acceptat că a avut loc o ingerință în dreptul reclamanților garantat de articolul 11 al Convenției. Totuși, această ingerință a fost prevăzută de lege, și anume de Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, a urmărit un scop legitim și a fost necesară într-o societate democratică.

47. Părțile susțin în comun, și Curtea este de acord, că decizia de a respinge cererea Hyde Park cu privire la organizarea întrunirilor în perioada

între 1 și 31 august 2006 a constituit „un amestec al autorității publice” în dreptul reclamanților la libertatea de întrunire garantat de paragraful 1 al articolului 11 al Convenției. O astfel de ingerință reprezintă o violare a articolului 11 al Convenției, doar dacă este „prevăzută de lege”, urmărește un scop sau scopuri care sunt legitime conform paragrafului 2 al acestui articol, și este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestui scop sau scopuri.

48. În ceea ce privește legalitatea ingerinței, Curtea notează că, potrivit articolului 14 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, Consiliul municipal Chișinău era obligat să motiveze în scris respingerea cererii Hyde Park cu privire la organizarea întrunirii, ceea ce el a și făcut prin decizia sa din 18 iulie 2006 (a se vedea paragraful 8 de mai sus). Potrivit articolului 12 alin. 6 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, o cerere poate fi respinsă doar dacă Consiliul municipal deține probe că prevederile articolelor 6 și 7 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor ar putea fi încălcate cu consecințe grave pentru societate. Se pare că decizia Consiliului municipal nu s-a bazat pe nici unul din temeiurile prevăzute de articolele 6 și 7 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor. Acest lucru în sine poate constitui un temei suficient pentru a conchide că măsurile impuse nu au fost „prevăzute de lege”. Totuși, în această cauză Curtea consideră că chestiunea respectării în practică a legii este indisolubil legată de faptul dacă ingerința a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, Curtea va examina această chestiune mai jos (a se vedea *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, nr. 28793/02, § 53, ECHR 2006-II).

49. Părțile nu au căzut de acord nici în ceea ce privește dacă ingerința a urmărit un scop legitim. Din motivele expuse mai jos, Curtea nu consideră necesar să decidă nici această chestiune (a se vedea *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, citată mai sus, § 54).

50. În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței, Curtea reamintește că ea a menționat de mai multe ori în hotărârile sale că democrația politică nu numai că este o trăsătură fundamentală a ordinii publice europene, dar și Convenția a fost menită să promoveze și să mențină idealurile și valorile unei societăți democratice. Curtea a subliniat că democrația este unicul model politic consfințit în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. Prin formularea celui de-al doilea paragraf al articolului 11, la fel ca și în articolele 8, 9 și 10 ale Convenției, unica necesitate capabilă să justifice o ingerință în oricare din drepturile garantate de aceste articole este una care trebuie să pretindă că a rezultat dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (the Welfare Party) and Others v. Turkey* [GC], nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II, și *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, citată mai sus, § 63).

51. Referindu-se la caracteristicile unei „societăți democratice”, Curtea a acordat o importanță specială pluralismului, toleranței și viziunilor largi. În

acest context, ea a statuat că, deși uneori interesele individuale trebuie subordonate celor ale unui grup, democrația nu înseamnă pur și simplu că opiniile majorității trebuie întotdeauna să prevaleze: trebuie să fie găsit un echilibru, care să asigure un tratament echitabil și adecvat al minorităților și să evite orice abuz al unei poziții dominante (a se vedea *Young, James and Webster v. the United Kingdom*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr. 44, și *Chassagnou and Others v. France* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR 1999-III).

52. Atunci când efectuează controlul său prin prisma articolului 11, sarcina Curții nu este de a substitui opiniile autorităților naționale relevante cu opiniile proprii, ci mai degrabă să revizuiască prin prisma articolului 11 deciziile pe care acestea le-au emis în exercitarea discreției lor. Aceasta nu înseamnă că ea trebuie să se limiteze la stabilirea faptului dacă statul pârât și-a exercitat discreția sa în mod rezonabil, atent și cu bună-credință; ea trebuie să examineze ingerința deplânsă în lumina cauzei în ansamblu și să determine dacă aceasta a fost „proporțională scopului legitim urmărit” și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt „relevante și suficiente”. Făcând acest lucru, Curtea trebuie să se convingă că autoritățile naționale au aplicat standarde care au fost în conformitate cu principiile consfințite prin articolul 11 și, mai mult, că ele și-au bazat deciziile pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Jersild v. Denmark*, 23 septembrie 1994, § 31, Series A nr. 298).

53. Revenind la circumstanțele acestei cauze, Curtea observă că Consiliul municipal a respins cererea Hyde Park cu privire la desfășurarea protestelor planificate pentru 1-31 august 2006 pe motiv că, în opinia sa, o zi de protest era suficientă. Curtea a notat mai sus că un astfel de motiv pare să fie incompatibil cu cerințele Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, care, în articolele 6 și 7, stabilește temeiurile pentru respingerea cererii de autorizare a unei întruniri de către Consiliul municipal. Pentru Curte, motivele aduse de către Consiliul municipal nu pot fi considerate relevante și suficiente, în sensul articolului 11 al Convenției. Ea observă că nu a existat vreo sugestie că organizatorii intenționau să tulbure ordinea publică sau să provoace o confruntare cu autoritățile. Prin urmare, Curtea nu poate decât să conchidă că refuzul Consiliului municipal de a autoriza întrunirea nu a corespuns unei necesități sociale imperioase.

54. Luând în considerație circumstanțele sus-menționate, Curtea conchide că ingerința nu a corespuns unei necesități sociale imperioase și, astfel, nu era necesară într-o societate democratică. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 11 al Convenției.

55. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 11 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

56. Reclamanții au mai pretins o violare a articolului 6 § 1 al Convenției, susținând că procedurile care au culminat cu decizia Curții Supreme de Justiție la 1 noiembrie 2006 nu au fost echitabile, deoarece Curtea Supremă nu a pronunțat o hotărâre motivată. Deoarece această pretenție nu ridică chestiuni separate de cele care au fost examinate mai sus prin prisma articolului 11 al Convenției, Curtea nu consideră necesar de a o examina separat.

IV. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 § 1 AL CONVENȚIEI

57. Reclamanții au fost de acord că detenția lor cade sub incidența paragrafului (c) al articolului 5 § 1 al Convenției. Totuși, ei au susținut că detenția lor a fost ilegală și arbitrară.

58. Guvernul a susținut că acțiunile colaboratorilor de poliție erau legitime conform legislației naționale și a făcut referire la articolului 249 al CCA, care prevedea posibilitatea de a reține o persoană pentru desfășurarea unei întruniri neautorizate, ultragiarea colaboratorilor de poliție și opunerea de rezistență în timpul arestării. Guvernul a insistat că nu a avut loc o violare a articolului 5 § 1 al Convenției.

59 Curtea reiterează că sintagmele „legală” și „potrivit căilor legale” din articolul 5 § 1 se referă în esență la legislația națională și la obligația statului de a se conforma prevederilor materiale și procedurale ale acesteia. Totuși, „legalitatea” detenției în conformitate cu legislația națională nu este întotdeauna elementul decisiv. Mai mult, Curtea trebuie să fie convinsă că detenția pe parcursul perioadei în cauză era compatibilă cu scopul articolului 5 § 1 al Convenției, care este de a preveni ca persoanele să fie private de libertatea lor într-un mod arbitrar (a se vedea *Anguelova v. Bulgaria*, nr. 38361/97, § 154, ECHR 2002-IV și *Fedotov v. Russia*, citată mai sus, § 74).

60. Curtea este de acord cu părțile că reținerea reclamanților cade sub incidența articolului 5 § 1 (c) al Convenției, deoarece această măsură a fost impusă cu scopul de a-i aduce în fața unei autorități judiciare competente în baza bănuielii de comitere a câtorva contravenții.

61. Nu se pune la îndoială faptul că, la reținerea reclamanților și aducerea lor în comisariatul de poliție, poliția a respectat procedura prevăzută de articolul 249 al CCA (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus).

62. Curtea notează că reclamanții au fost învinuiți, *inter alia*, de opunere de rezistență în timpul reținerii și ultragiarea colaboratorilor de poliție. Totuși, după vizionarea înregistrării video a reținerii reclamanților, instanțele judecătorești naționale au constatat că aceste învinuiri erau neîntemeiate și le-au respins (a se vedea paragrafele **Error! Reference source not found.** și **Error! Reference source not found.** de mai sus). În asemenea circumstanțe, și având în vedere lipsa „motivelor verosimile de a

bănuie” în comiterea unei abateri, în sensul articolului 5 § 1 (c), Curtea consideră că reținerea reclamanților în baza unor învinuiri false, precum că ei au opus rezistență în timpul reținerii și ar fi ultragiat colaboratorii de poliție, nu poate fi considerată „legală”, în sensul articolului 5 § 1 al Convenției.

63. În ceea ce privește ultimul motiv al reținerii reclamanților, și anume faptul organizării și desfășurării unei întruniri neautorizate, Curtea notează că ei aveau la mână o hotărâre judecătorească valabilă care autoriza acea întrunire. Mai mult, această hotărâre era de executare imediată. Faptul că Consiliul local a refuzat să o execute nu a scutit poliția de obligația de a o lua în considerație. Aceste constatări corespund cu constatările Curții de Apel, care, ulterior, a respins învinuirile aduse reclamanților în temeiul articolului 174 § 1 (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus). În asemenea circumstanțe, și având în vedere constatările din paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus, Curtea constată că reținerea reclamanților în baza acestui motiv, de asemenea, nu poate fi considerată „legală”, în sensul articolului 5 § 1 al Convenției.

64. Prin urmare, a avut loc o violare a acestei prevederi.

V. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 §§ 2 ȘI 3 AL CONVENȚIEI

65. Reclamanții au mai pretins că nu au fost informați în cel mai scurt timp despre motivele reținerii lor și despre învinuirile aduse împotriva lor și că ei nu au fost aduși de îndată înaintea unui judecător.

66. Curtea consideră că nu trebuie să examineze aceste pretenții separat, deoarece a constatat deja că reținerea în sine a fost contrară articolului 5 § 1 al Convenției (a se vedea, *Stepuleac v. Moldova*, nr. 8207/06, § 83, 6 noiembrie 2007).

VI. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

67. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

68. Primul reclamant a pretins 4,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral. Dl Brega și dna Galescu au pretins câte EUR 3,000 fiecare, iar ceilalți reclamânți câte EUR 2,500.

69. Guvernul nu a fost de acord cu aceste sume și a susținut că sumele pretinse erau excesive și nesusținute prin probe.

70. Curtea acordă Hyde Park EUR 4,000, care urmează a fi plătiți reprezentanților săi, dl A. Postică sau dl P. Postică, și urmează a fi încasați și gestionați în numele Hyde Park. De asemenea, Curtea acordă dlui Brega EUR 3,000, dnei Galescu EUR 3,000 și câte EUR 2,500 pentru fiecare din ceilalți reclamânți.

B. Costuri și cheltuieli

71. Reclamânții au mai pretins EUR 3,600 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

72. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, susținând că aceasta era excesivă.

73. Curtea acordă EUR 3,000 cu titlu de costuri și cheltuieli. Această sumă urmează a fi plătită reprezentanților reclamânților, dl A. Postică sau dl P. Postică, și urmează a fi încasată și gestionată în numele Hyde Park.

C. Dobânda de întârziere

74. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară*, în unanimitate, pretențiile formulate în temeiul articolului 3 al Convenției inadmisibile;
2. *Declară*, cu majoritate de voturi, pretențiile formulate în temeiul articolelor 8 și 13 ale Convenției inadmisibile;
3. *Declară*, în unanimitate, restul cererii admisibil;
4. *Hotărăște*, în unanimitate, că a avut loc o violare a articolului 11 al Convenției;
5. *Hotărăște*, în unanimitate, că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 6 al Convenției;

6. *Hotărâște*, în unanimitate, că a avut loc o violare a articolului 5 § 1 al Convenției;
7. *Hotărâște*, în unanimitate, că nu este necesar de a examina pretențiile formulate în temeiul articolului 5 §§ 2 și 3 al Convenției;
8. *Hotărâște*, în unanimitate,
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției:
 - lui Hyde Park – EUR 4,000 (patru mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de costuri și cheltuieli. Aceste sume urmează a fi plătite reprezentanților reclamanților, dlui A. Postică sau dlui P. Postică și urmează a fi încasate și gestionate în numele Hyde Park;
 - dlui Brega – EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Juraveli – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Cotelea – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dnei Galescu – EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Vasilascu – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Dragan – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dnei Lungu – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Hristea-Stan – EUR 2,500 (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (b) că sumele de mai sus urmează a fi convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, la care mai urmează a fi plătită orice taxă care poate fi percepută la sumele de mai sus;
 - (c) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente.
9. *Respinge*, în unanimitate, restul pretențiilor reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 7 aprilie 2009, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte